

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobce: **X.**, narozený dne X.
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 4. 2024, č. j.: CPR-6311-5/ČJ-2024-930310-V244

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 2. 4. 2024, č. j.: CPR-6311-5/ČJ-2024-930310-V244, jímž bylo podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, ze dne 19. 12. 2023, č. j.: KRPA-135746-23/ČJ-2023-000022-SV, jímž bylo žalobci podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „z.p.c.“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce dvou roků; dále bylo ve výroku rozhodnutí konstatováno, že nebyly shledány důvody

znemožňující vycestování žalobce, a lhůta k vycestování byla stanovena do 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě namítal, že nedošlo k prokázání nesdílení společné domácnosti s družkou, když neúspěch pobytových kontrol je toliko předběžnou informací, nadto kontroly byly konány po poměrně dlouhou dobu správního řízení zcela sporadicky. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010-73, úřední záznamy plní funkci pouze předběžné informace, kterou je třeba ověřit hlubším dokazováním, samy o sobě nemohou obstát, a to ani při doplnění doznáním obviněného. Existenci společného vztahu se žalobcem svědkyně potvrdila při svém výslechu. Pokud byl vztah hodnocen jako účelový, správní orgán nezjistil skutečný stav věci a toto obvinění postavil na nedostatečném podkladovém materiálu, čímž je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, nezákonné a porušující požadavky ust. § 3 správního řádu a ust. § 174a z.p.c.
3. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

4. Žalovaná odkázala na napadené rozhodnutí a shromážděný spisový materiál. Ve svém postupu neshledala pochybení a má za to, že postupovala v souladu s platnou právní úpravou. V napadeném rozhodnutí se vypořádala i s otázkou přiměřenosti dopadů na soukromý a rodinný život žalobce včetně všech žalobcových námitek. Žalobu navrhla žalovaná zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 17. 4. 2023 se žalobce dostavil na Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Odboru cizinecké policie, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, Policie ČR, ve věci udělení víza, přičemž neměl žádné platné povolení k pobytu. Žalobci byl vydán výjezdní příkaz s platností do 26. 3. 2023 a jeho žádost o udělení azylu byla pravomocně zamítnuta, rovněž soudní žaloba byla zamítnuta (úřední záznam ze dne 17. 4. 2023, č. j.: KRPA-135746-1/ČJ-2023-000022).
6. Dne 17. 4. 2023 bylo se žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění z důvodu opakovaného porušení právního předpisu (oznámení zahájení správního řízení, č. j.: KRPA-135746-4/ČJ-2023-000022-SV).
7. V rámci svého výslechu dne 17. 4. 2023, z něž byl vyhotoven protokol, č. j.: KRPA-135746-5/ČJ-2023-000022-SV, žalobce mj. uvedl, že bydlí v pronajatém bytě s přítelkyní. Poprvé přijel do České republiky v roce X. na základě X., do roku 2012 tu pobýval legálně, poté zde setrval dva roky nelegálně, jeho žádost o azyl byla zamítnuta. X., přičemž si je vědom rozhodnutí o povinnosti opustit území Evropské unie do třiceti dnů od jeho právní moci vydané dne 22. 10. 2022 pod č. j.: KRPA-181992-60/ČJ-2021-000022-50. Nevystěhoval kvůli přítelkyni, s níž má vztah asi tři roky a bydlí s ní asi po dobu jednoho roku, oba se podílí na chodu domácnosti. Má X. Žalobce nemá v České republice žádný majetek, peníze získává z brigád, je zdravý a může vycestovat. K České republice ho nepojí žádné ekonomické, kulturní, společenské závazky, případně závazky nebo pohledávky, v zemi původu nikoho nemá, nevlastní tam žádný majetek a nemá tam ani možnost kde bydlet. Ve vlasti mu hrozí problémy, jelikož v České republice požádal o azyl.
8. Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, dne 18. 4. 2023 pod ev. č. ZS55851 vydalo podle ust. § 120a ve spojení s ust. § 179 odst. 1 z.p.c. závazné stanovisko, podle něhož

je vycestování žalobce do země původu možné. Ministerstvo vycházelo mj. ze zprávy „Uzbekistán, Informace OAMP, 3. 3. 2023, Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv“, podle níž uzbecké zákony poskytují svobodu vnitřního pohybu, zahraničního cestování, emigrace a repatriace, přičemž vláda tato práva obecně dodržovala. Pro účely cesty do zahraničí musí občané získat samostatný cestovní pas s desetiletou platností. Občanům pobývajícím mimo území Uzbekistánu více než šest měsíců se doporučuje registrovat na příslušném zahraničním zastoupení.

9. Podle zprávy policejního orgánu ze dne 2. 5. 2023, č. j.: KRPS-104370-3/ČJ-2023-010032, nelze na základě provedených pobytových kontrol potvrdit, že se žalobce či jeho přítelkyně skutečně zdržují na udané adrese, jedinou informací o pobytu žalobce je sdělení sousedky, která jej údajně vídává, a dále označení poštovní schránky.
10. Z výsledku svědkyně (přítelkyně žalobce) zaznamenané v protokolu ze dne 7. 9. 2023, č. j.: KRPA-135746-17/ČJ-2023-000022-SV, bylo zjištěno, že je žalobcovou přítelkyní od června 2020. Žalobce s ní bydlí asi jeden rok, svědkyně pracuje v logistice, žalobce chodí na brigády. Žalobcovo vycestování by pro svědkyni bylo těžké, do budoucna by spolu chtěli uzavřít sňatek, rovněž její dcera je na žalobce zvyklá.
11. Dle výsledku ze dne 15. 7. 2021 sepsaného v jiném řízení (zachyceného v protokolu, č. j.: KRPA-181992-11/ČJ-2021-000022-SV) měl žalobce v České republice jinou přítelkyni, s níž byl v dané době asi půl roku.
12. Dle čestného prohlášení ze dne 24. 9. 2021 měl žalobce ještě jinou (třetí) přítelkyni.
13. Zmocněný zástupce žalobce se dne 15. 9. 2023 dostavil k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. Jak je zřejmé z protokolu, č. j.: KRPA-135746-22/ČJ-2023-000022, byla pořízena fotodokumentace, avšak žádné písemné vyjádření nebylo učiněno.
14. Rozhodnutím prvostupňového orgánu ze dne 19. 12. 2023, č. j.: KRPA-135746-23/ČJ-2023-000022-SV, bylo žalobci podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 z.p.c. uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce dvou roků; dále bylo ve výroku rozhodnutí konstatováno, že podle ustanovení § 179 z.p.c. nebyly shledány důvody znemožňující žalobcovo vycestování a jeho vycestování je možné.
15. Prvostupňový orgán konstatoval, že se žalobce opakovaně na území České republiky nachází bez oprávnění k pobytu, přičemž nerespektoval povinnost stanovenou rozhodnutím ze dne 22. 10. 2022, č. j.: KRPA-181992-60/ČJ-2021-000022-50. X. Žalobce v průběhu řízení o povinnosti opustit území v rámci protokolu ze dne 15. 7. 2021 hovořil o přítelkyni ruské národnosti a dne 24. 9. 2021 doložil čestné prohlášení o partnerském vztahu s jinou občankou České republiky. Pobytová kontrola neprokázala společné soužití žalobce s jeho přítelkyní a žalobce při výsledku dne 17. 4. 2023 vůbec nezmínil její dceru. Vztah žalobce s přítelkyní neexistuje v takové intenzitě, jakou účastníci řízení uváděli, nadto byl navázán až v době po vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území Evropské unie. Žalobce pobýval v České republice nelegálně nejméně od 27. 3. 2023 (skončení platnosti výjezdního příkazu) do dne 17. 4. 2023, veřejný zájem na vyhoštění žalobce tudíž není nepřiměřeným zásahem do jeho práva na soukromý a rodinný život.
16. Dne 23. 12. 2023 podal žalobce blanketní odvolání proti rozhodnutí prvostupňového orgánu, doručeného dne 20. 12. 2023. V následném doplnění ze dne 11. 2. 2024 se některé

odvolací námitky v podstatných rysech shodují s žalobními body, jiné odvolací námitky se už v žalobě neobjevují.

17. Následně vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí ze dne 2. 4. 2024.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

19. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

20. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 z.p.c. *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.*

21. Podle ust. § 179 odst. 1 z.p.c. *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.*

22. Soud předně uvádí, že bylo dostatečně prokázáno a podloženo listinnými důkazy, že žalobce opakovaně porušil právní předpis, neboť nerespektoval povinnost stanovenou rozhodnutím ze dne 22. 10. 2022, č. j.: KRPA-181992-60/ČJ-2021-000022-50, jestliže nevycestoval z území, a při zahájení řízení o správním vyhoštění dne 17. 4. 2023 nedisponoval žádným platným povolením k pobytu. Sám žalobce během svého výslechu potvrdil, že nevycestoval z území na základě rozhodnutí, č. j.: KRPA-181992-60/ČJ-2021-000022-50, a neoprávněnost svého pobytu nijak nezpochybňoval. Neoprávněný pobyt žalobce byl tedy zjištěn dostatečně a byly splněny zákonné podmínky pro uložení správního vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 z.p.c.

23. Za situace, kdy jsou naplněny podmínky pro vyhoštění, správní orgán nemá jinou možnost než vydat rozhodnutí o správním vyhoštění. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 4. 2021, č. j. 7 Azs 319/2020-40, konstatoval: „Konstrukce § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (...) nedává správnímu orgánu na výběr, jaký právní následek při splnění dispozice právní normy zvolí. Jinak řečeno, v případě naplnění podmínek pro správní vyhoštění nemohl správní orgán prvního stupně postupovat jinak, než vydat rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatelky (...). Vzhledem tedy k tomu, že neoprávněný pobyt stěžovatelky na území České republiky nemohl být postižen jinak než uložení správního vyhoštění, nelze na něj nahlížet jako na nepřiměřený právní následek či dokonce na vybočení správního orgán z mantinelů správního uvážení“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016-46, dále např. jeho rozsudky ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017-19, či ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017-21).

24. Žalobce argumentoval nepoužitelností úředního záznamu opatřeného k otázce společného soužití s přítelkyní, přičemž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu,

č. j. 1 As 34/2010-73. Tento judikát je však v žalobcově věci nepoužitelný, neboť se týká úředního záznamu o podaném vysvětlení podle ust. § 61 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, jenž se v praxi využívá v zákonem předvídaných situacích, a nikoli v souvislosti s popisem poznatků získaných při místním šetření v rámci pobytové kontroly. Nadto ve zmíněném rozsudku byla rozebrána použitelnost tohoto záznamu při výslechu svědka v přestupkovém řízení. Jde-li o rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 1 As 96/2008, v něm se vyskytující pojem „úředního záznamu“ vztahuje ke skutečnostem nasvědčujícím, že byl spáchán přestupek (aktuálně v ust. § 74 odst. 1, 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich). Soud konstatuje, že úřední záznam ve formě zprávy policejního orgánu je zcela použitelným podkladem pro rozhodnutí ve věci samé. Prvostupňový orgán ani žalovaná však při posouzení skutkového stavu nevycházely pouze z tohoto úředního záznamu, nýbrž i z výsledků žalobce, jeho přítelkyně a z výsledků žalobce z předchozích správních řízení.

25. Správní orgán I. stupně i žalovaná se podrobně zabývaly také absencí ekonomických, kulturních a společenských vazeb žalobce k území České republiky, jakož i jeho zdravotním stavem, přičemž nedospěly k závěru, že by tyto okolnosti jakkoli bránily uložit správní vyhoštění. Žalobce je svobodný, X. Na s. 3 – 4 rozhodnutí prvostupňového orgánu jsou popsány rozpory v tvrzeních žalobce a jeho přítelkyně stran délky trvání jejich vztahu, které vycházejí z porovnání rozdílů v informacích poskytnutých žalobcem ve výpovědích v předchozích řízeních. Soud se správními orgány ohledně nevěrohodnosti intenzity vztahu žalobce s jeho přítelkyní souhlasí, údaje jsou vzhledem ke všem podkladům v různých ohledech rozporné, minimálně tříletou délku vztahu nelze mít za prokázanou. Důvody na straně žalobce, tedy charakter a zejména délku vztahu se současnou přítelkyní, se tudíž nepodařilo dostatečně prokázat, zároveň se správní orgány snažily učinit dokazování zadost, přítelkyni vyslechly a zadaly i provedení kontroly v místě údajného společného bydliště. Vztah mezi žalobcem a jeho přítelkyní (resp. jeho intenzita), jak se jeví z dokazování, tak nebyl natolik pevný (jeho pevnost nebyla natolik prokázána), aby byla založena nepřiměřenost správního vyhoštění ve vztahu k rodinnému či soukromému životu. Krom toho, i kdyby jejich vztah skutečně trval tři roky a jeden rok z toho žili ve společné domácnosti (jako druh a družka, nikoliv jako manželé), stále by žalobcovo vyhoštění vzhledem k opakovanosti porušení právních povinností i jeho délce nebylo ve vztahu k soukromému a rodinnému životu nepřiměřené. Ve vycestování do země původu pak žalobci nic nebrání, nehrozí mu tam žádné nebezpečí či trestní stíhání, mučení nebo nelidské zacházení, nesplácí ani žádné dluhy, pro které by mu hrozilo nebezpečí od soukromých osob. Soud se proto neztotožňuje s námitkou žalobce, že nebyla dostatečně vypořádána přiměřenost dopadů rozhodnutí ve smyslu ust. § 174a z.p.c.
26. Doba, po niž žalobce nebude moci vstoupit na území členských států EU, byla stanovena v zákonném rozmezí, ba v dolní polovině, a správní orgány ji řádně odůvodnily. Úvaha o nepřiměřené přísnosti stanovené délky vyhoštění by dle názoru soudu byla vzhledem k okolnostem případu namístě, až kdyby se blížila horní hranici zákonného rozpětí činícího až pět let.
27. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
28. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 14. června 2024

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce